

Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora akademika Željka Reinera na svečanosti dodjele japanskog Odličja Reda izlazećeg sunca prve klase s lentom

Vaša ekscelenciju veleposlaniče Japana Iso Masato,
poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora g. Jandrokoviću,
poštovani predsjedniče Vlade Republike Hrvatske g. Plenkoviću,
poštovani ministre vanjskih i europskih poslova g. Grlić Radman,
poštovani predsjedniče Ustavnog suda g. Šeparoviću,
poštovani visoki uzvanici, ekscelencije, dragi prijatelji, poštovani pripadnici medija, draga moja obitelji,

najprije bih htio izraziti veliku zahvalnost Njegovom veličanstvu japanskom caru Naruhitou i Vladi Japana što su me odlikovali rijetkim odličjem, jednim od najviših odličja koje može dobiti netko tko nije državljanin Japana - Odličjem Reda izlazećeg sunca prve klase s lentom. To se odličje dodjeljuje samo „osobama koje su se osobito istaknule svojim postignućima i stranim državljanima koji su značajno pridonijeli jačanju bilateralnih odnosa te onima koji su doprinijeli stabilnosti i razvitku međunarodne zajednice.“

Tako poetsko ime ovog visokog odličja Japana ili Nippona, zemlje čije se ime može slobodno prevesti kao “zemlja izlazećeg sunca”, više je nego prikladno. Želio bih izraziti svoju zahvalnost i njegovoj ekscelenciji ministru vanjskih poslova Japana Hayashi Yoshimasa na njegovim toplim i prijateljskim riječima čestitke a posebno bivšoj veleposlanici Japana u Hrvatskoj njenoj ekscelenciji gospođi Misako Kaji koja je započela proces koji je doveo do dodjele ovog najvišeg odličja na čemu joj upućujem iskrenu zahvalu kao i sadašnjem veleposlaniku Japana njegovoj ekscelenciji Iso Masato.

Moje je zanimanje za Japan i poštovanje prema toj zemlji započelo još u gimnazijskim danima kada mi je dobar prijatelj moga oca, poznati matematičar, književnik i promicatelj japanske kulture, akademik Vladimir Devide darovao svoju prvu knjigu prijevoda najpoznatijih haiku pjesnika na hrvatski. Ubrzo nakon toga pročitao sam dvije knjige novela Ueda Akinarija: “Ugetsu monogatari” – “Priče mjeseca i kiše” i “Harusame monogatari” – “Priče proljetne kiše” koje su moju naklonost prema Japanu dodatno povećale. Moja se sklonost prema Japanu kasnije produbila posjetima Japanu tijekom kojih sam svaki puta otkrio da su, iako geografski vrlo udaljene, naše dvije zemlje i narodi povezani iskrenim prijateljstvom. Kad spominjem prijateljstvo uvijek se sjetim dvije japanske izreke;

“Ni jedan put nije dug u društvu prijatelja” i druge “Bolje je ići sa prijateljem po mraku nego sam po svjetlu”. U tom sam duhu nastojao njegovati i produbljivati postojeće prijateljstvo između Japana i Hrvatske slijedeći riječi poznatog pisca Haruki Murakamija: “Oboje gledamo isti Mjesec i oboje živimo na istom Svijetu. Povezani smo sa stvarnošću istom svezom. Sve što moram učiniti je mirno povući tu svezu prema sebi.” Prijateljstvo i iskreno razumijevanje osobito je važno u današnjem svijetu u kojem, dozvolite mi da citiram riječi pisca Yasunari Kawabate: ”Ljudi su se odijelili jedni od drugih betonskim zidovima kojima su pregradili puteve koji vode prema bliskosti i ljubavi”. Pokušao sam srušiti zidove, ako su i postojali, i graditi nove mostove između Japana i Hrvatske, između japanskog i hrvatskog naroda te graditi “puteve koji vode prema bliskosti i ljubavi”.

Skromno se usuđujem nadati da je ovo odličje znak da je to prepoznato i da sam u tome, barem donekle, uspio. Mogu samo obećati da ću u budućnosti nastojati i dalje raditi na zbližavanju naše dvije nacije.

Volio bih završiti ovih nekoliko rečenica zahvalnosti željom da odnosi Japanske i Hrvatske države i naših naroda budu – koristit ću riječi meni najdražeg haiku pjesnika Matsuo Bashoa: “Katsu yorokobi, katsu itawaru – sve više ispunjeni radošću, sve više ispunjeni pažnjom.”

Najljepše vam zahvaljujem!